

Arrest

nr. 43 416 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 24 juni 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag van 24 juni 2009 blijkt dat verzoeker op 13 februari 2008 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Spaanse autoriteiten.

Op 18 september 2009 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Griekse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1 e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad

van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

Op 29 september 2009 weigert de Spaanse overheid om in te gaan op het voormelde verzoek, daar zij reeds op 2 mei 2008 een overnameakkoord met Griekenland hadden verkregen op grond van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening.

In het overnameakkoord van Spanje met Griekenland bevestigt Griekenland dat verzoeker in de Eurodac-databank geregistreerd staat met een Eurodac-hit illegale binnenkomst.

Op 12 oktober 2009 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten op grond van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening.

Ingevolge het laten verstrijken van de wettelijke termijn om te antwoorden, wordt Griekenland in toepassing van artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening geacht de verantwoordelijke lidstaat te zijn.

Op 15 december 2009 verstuurt de verwerende partij een Tacit Agreement op naar de Griekse autoriteiten.

Op 29 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 24/06/2009 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23/04/1984.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 02/07/2009 dat hij in februari 2008 per vliegtuig vanuit Istanboel, Turkije, naar Madrid, Spanje, is gereisd. Hij verklaart dat hij op 15/02/2008 asiel heeft aangevraagd in Spanje en dat deze aanvraag werd afgewezen na zes maanden. Uit het Eurodacverslag van 24/06/2009 blijkt dat betrokkene er op 13/02/2008 asiel aanvroeg. Betrokkene verklaart dat hij op 23/06/2009 Spanje heeft verlaten en per trein via Frankrijk naar België is gekomen waar hij op nog dezelfde dag zou zijn aangekomen en er op 24/06/2009 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Uit het Eurodacverslag verslag van 24/06/2009 blijkt dat betrokkene op 13/02/2008 een asielaanvraag had ingediend in Spanje. Op 18/09/2009 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 aan de Spaanse overheid gestuurd. De Spaanse overheid heeft op datum van 29/09/2009 laten weten dat ze het terugnameverzoek weigert omdat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat blijkt te zijn. Spanje had voor betrokkene reeds op 02/05/2008 een overnameakkoord met Griekenland bekomen overeenkomstig art. 18.7 en 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. In het overnameakkoord met Spanje bevestigt Griekenland dat betrokkene in de Eurodac databank geregistreerd staat met een Eurodac 2 hit, een illegale binnenkomst. Op 12/10/2009 werd, op basis van art. 10.1 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, een overnameverzoek verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 12/12/2009 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 15/12/2009.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft

en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009).

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom zijn asielaanvraag in België moet behandeld worden, antwoordt betrokkene dat hij in Spanje een negatieve beslissing kreeg en niet kon terugkeren naar zijn land en daarom naar België is gekomen. Hij verklaart hierbij nog dat er geen specifieke reden is waarom hij precies België heeft gekozen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij nog steeds last heeft van zijn pols die in Afghanistan gebroken is geweest. Hij verklaart dat men in Spanje zei dat zijn pols geopereerd moest worden, maar dat dit niet gebeurd is door zijn negatieve beslissing. In het administratieve dossier van betrokkene zijn geen documenten aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Bijgevolg zijn er geen aanwijzingen om aan te nemen dat de aangehaalde gezondheidsproblemen een verblijf in België behoeven of betrokkene verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van: "de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, machtsoverschrijding, schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 10/1 van de Verordening (EG) 343/2003 van 18/02/2008.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"(...)

Volgens verwerende partij zou verzoeker omwille zijn registratie in Eurodac in Griekenland, automatisch terug naar Griekenland gerespatieerd moeten worden, en dit krachtens artikel 10.1. van de Verordening 343/2003.

Dit artikel luidt als volgt:

"Artikel 10

1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat

heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

De bestreden beslissing, vervat enkel dat verzoeker in Griekenland “in de Eurodac databank geregistreerd staat met een Eurodac 2 hit, een illegale binnenkomst”, zonder te vermelden wanneer verzoeker precies Griekenland binnenkwam. Verzoeker volhardt dat tegenpartij haar macht misbruikt door de overschrijding van de twaalf maanden termijn te willen verzwijgen.

Inderdaad, aangezien verzoeker reeds op 13/02/2008, een asielaanvraag in Spanje indiende wat dus sowieso na zijn eerste passage langs Griekenland plaatsvond, is er zeker al twee jaar verstreken sinds de eurodac hit in Griekenland! Krachtens artikel 10.1 is Griekenland dus geenszins verantwoordelijk voor de asielaanvraag van verzoeker.

Bovendien, door de datum van de eurodac hit niet te vermelden, faalt verwerende partij tevens in haar motivatie plicht door verzoeker er niet in staat te stellen na te gaan of de wet wel correct toegepast werd.

De motivatie is niet afdoende en de rechtsbepalingen opgesomd in het eerste middel zijn geschonden. (...)

Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad er op dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10, § 1 en 18, § 7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening). Vervolgens wordt duidelijk uiteengezet dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker verwijst naar de toepassing van artikel 10, § 1 van de Dublin-II-Verordening en de daarin vermelde termijn van 12 maanden. Verzoeker argumenteert dat hij reeds op 13 februari 2008 een eerste

asielaanvraag indiende bij de Spaanse autoriteiten, wat hoe dan ook na de eerste passage langs Griekenland plaatsvond. Verzoeker concludeert hieruit dat reeds twee jaar zijn verstreken sinds de Eurodac hit in Griekenland, wat tot gevolg zou hebben dat Griekenland niet de verantwoordelijke lidstaat is in de zin van de Dublin-II-Verordening.

Verzoeker voert de schending van artikel 10 van de Dublin-II-Verordening.

Dit artikel luidt als volgt:

“Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van de Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgehad.

Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de asielzoeker - die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen – ten tijde van het indienen van het verzoek gedurende een daaraan voorafgaande onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Indien de asielzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar dit het meest recentelijk het geval was, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 februari 2008 een asielaanvraag indiende bij de Spaanse autoriteiten. Op 2 mei 2008 hadden de Spaanse autoriteiten een overnameakkoord met Griekenland verkregen op grond van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening. In het administratief dossier bevindt zich eveneens een expliciet overnameakkoord van Griekenland gericht aan de Spaanse autoriteiten.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat Spanje een poging heeft ondernomen om verzoeker aan Griekenland over te dragen. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat Spanje in de onmogelijkheid verkeerde om verzoeker over te dragen.

Artikel 19, 4 van de Dublin-II-Verordening bepaalt echter wat volgt:

“4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

Zoals hierboven reeds werd vastgesteld heeft Spanje op 2 mei 2008 een expliciet overnameakkoord van Griekenland verkregen. Uit het Dublin-verhoor van verzoeker zoals het terug te vinden is in het administratief dossier, blijkt dat hij verklaarde dat hij in Spanje toekwam op 15 februari 2008 alwaar hij gedurende 6 maanden in een opvangcentrum verbleef (dus tot 15 juli 2008) en dat hij vervolgens in een opvangplaats van het Rode Kruis te Madrid verbleef. Verzoeker verklaarde Spanje op 23 juni 2009 te hebben verlaten. Dit is ruim een jaar na het expliciete overname-akkoord van Griekenland.

Aangezien Spanje verzoeker niet heeft overgedragen aan Griekenland en uit het administratief dossier niet blijkt dat Spanje verhinderd was om verzoeker over te dragen, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij op een verkeerde grond heeft vastgesteld dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van X wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU